

From: 5.1.2.e <5.1.2.e@it-functions.nl>
Date: Friday, December 19, 2025, 9:03 PM
To: griffie@eerstekamer.nl
griffie@tweedekamer.nl
contact@tweedekamer.nl
JA21@eerstekamer.nl
partij@ja21.nl
vvd@eerstekamer.nl
vvd@tweedekamer.nl
ek-secretariaat@eerstekamer.nl
CC: t.aartsen@tweedekamer.nl
h.vijlbrief@tweedekamer.nl
i.vDijk@tweedekamer.nl
a.flach@tweedekamer.nl
Stichting ZZP Nederland <info@zzp-nederland.nl>
5.1.2.e@pzo.nl
5.1.2.e sa@bnnvara.nl
5.1.2.e@nos.nl
5.1.2.e@nu.nl
5.1.2.e@bmr.nl
5.1.2.e@minfin.nl
Bond voor Belastingbetalers <info@bondvoorbelastingbetalers.nl>
Subject: Aanvullende toelichting: structurele normoverschrijding door de Belastingdienst

Sommige mensen die dit bericht hebben ontvangen, ontvangen niet vaak e-mail van 5.1.2.e @5.1.2.e [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Geachte voorzitter, geachte leden,

Naar aanleiding van mijn eerdere e-mail over het ondernemingsklimaat voor zelfstandigen en de inconsistenties in fiscaal en handhavingsbeleid acht ik het noodzakelijk een aanvullende toelichting te geven, specifiek over de rol en handelwijze van de Belastingdienst en Belastingdienst/Toeslagen.

Deze aanvulling is geen emotionele reactie, maar een poging om een structureel patroon te benoemen dat inmiddels breed is vastgesteld door parlementaire onderzoeken, toezichthouders en rechterlijke uitspraken, en dat raakt aan de kern van de rechtsstaat.

Wat in toenemende mate zichtbaar wordt, is dat de Belastingdienst in de uitvoering niet slechts handhaaft binnen het wettelijk kader, maar feitelijk normerend optreedt. Door interne beleidsregels, risicoselecties, systemen en uitvoeringspraktijken ontstaat een situatie waarin de uitvoerende macht de grenzen van de wet oprekt en in de praktijk fungeert als plaatsvervangend regelgever.

Dit patroon is onder meer zichtbaar geweest bij:

- de kinderopvangtoeslagaffaire, waarin door parlementair onderzoek is vastgesteld dat fundamentele rechtsbeginselen zijn geschonden;
- het gebruik van risicoprofielen, nationaliteitsgegevens en zwarte lijsten (zoals FSV), later door toezichthouders als onrechtmatig beoordeeld;

- de structurele afwezigheid van effectieve rechtsbescherming doordat handelingen van de Belastingdienst niet of nauwelijks als besluit in de zin van de Awb werden gepositioneerd;
- het gebruik van algoritmen en selectiesystemen die rechtsgevolgen hebben zonder transparantie of democratische legitimatie;
- en herhaaldelijke rechterlijke correcties wegens disproportionele boetes, schending van evenredigheid of het negeren van afwezigheid van schuld.

Deze voorbeelden laten zien dat het hier niet gaat om incidenten, maar om een cultuur waarin doelstellingen zoals fraudebestrijding en budgettaire opbrengst structureel zwaarder zijn gaan wegen dan rechtsstatelijke waarborgen. Dat is geen neutrale uitvoeringskeuze, maar een normatieve verschuiving.

Het fundamentele probleem is dat burgers en ondernemers aan strikte rechtsnormen worden gehouden, terwijl de overheid zichzelf in de uitvoering feitelijk uitzondert. Wanneer fouten worden gemaakt, zijn de consequenties voor burgers vaak existentieel, terwijl bestuurlijke verantwoordelijkheid diffuus blijft en financiële schade uiteindelijk via de algemene middelen wordt gedragen. Dit creëert een asymmetrische machtsverhouding waarin rechtsgelijkheid ontbreekt.

Daarbij komt dat de overheid, ondanks expliciete lessen uit parlementaire onderzoeken, zichtbaar moeite heeft om dit patroon te doorbreken. Nieuwe dossiers – zoals box 3, handhaving rond schijnzelfstandigheid en risicogestuurde controles – vertonen opnieuw kenmerken van normoprekking, doelredenering en beperkte rechtsbescherming.

Het is mijn stellige overtuiging dat dit gedrag maatschappelijk niet langer uitlegbaar is. Burgers zijn niet naïef. Zij herkennen de discrepantie tussen uitgesproken intenties (bescherming, rechtvaardigheid, proportionaliteit) en feitelijke uitkomsten. Wat resteert is een groeiend gevoel van machteloosheid tegenover een overheid die dogmatisch beleid uitvoert, zonder zich gebonden te achten aan dezelfde normen die zij burgers oplegt.

Ten overvloede merk ik op dat deze brief een uiting is van mijn vrijheid van meningsuiting, zoals gewaarborgd in artikel 7 van de Grondwet.

Ik acht het van groot belang om expliciet vast te leggen dat het uiten van gefundeerde kritiek op overheidsbeleid, uitvoeringspraktijk en rechtsstatelijk functioneren **geen enkele aanleiding mag vormen** voor screening, registratie, risicoprofilering of enige vorm van toezicht door inlichtingen- en veiligheidsdiensten, de Belastingdienst of andere overheidsinstanties.

In een democratische rechtsstaat behoort het vrij kunnen bekritisieren van de overheid tot de kern van het constitutionele bestel. Het enkele feit dat kritiek scherp, fundamenteel of ongemakkelijk is, rechtvaardigt nimmer dat burgers onder verdenking worden geplaatst of administratief worden gemonitord. Juist de bescherming van deze vrijheid onderscheidt een rechtsstaat van een systeem waarin macht zich onttrekt aan verantwoording.

Ik roep u daarom nadrukkelijk op om:

- de rol van de Belastingdienst als uitvoerder scherp te begrenzen tot het toepassen van wetgeving, niet het creëren ervan;
- te borgen dat uitvoeringspraktijken volledig toetsbaar zijn aan de Algemene wet bestuursrecht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
- consequenties te verbinden aan structurele normoverschrijding, ook binnen de overheid zelf;
- en te erkennen dat herstel van vertrouwen niet mogelijk is zonder expliciete erkenning van dit structurele probleem.

Deze brief is tevens ter kennisname gezonden aan betrokken fracties, belangenorganisaties en media, omdat het hier niet slechts een individueel fiscaal probleem betreft, maar een fundamentele vraag over de betrouwbaarheid van de overheid en de werking van de rechtsstaat.

Ik vertrouw erop dat u deze aanvulling betreft bij de verdere beoordeling van wetgeving, handhaving en uitvoeringspraktijk.

Hoogachtend,

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

IT Functions

e: 5.1.2.e @ 5.1.2.e

p: 5.1.2.e

m: 5.1.2.e

kvk: 27313647

On 12/19/25 20:32, 5.1.2.e wrote:

Geachte voorzitter, geachte leden,

Als zelfstandig ondernemer richt ik mij tot u met ernstige zorgen over de betrouwbaarheid, consistentie en rechtsstatelijke kwaliteit van het overheidsbeleid dat zelfstandigen raakt. Wat mij en vele anderen vooral verontrust, is niet één afzonderlijke maatregel, maar het structurele patroon: de overheid hanteert tegenstrijdige normen, stelt zichzelf feitelijk boven de regels en verwacht tegelijkertijd dat burgers en zelfstandigen zich zonder tegenspraak onderwerpen aan dogmatisch beleid dat steeds minder uitlegbaar is.

Dit raakt de kern van de rechtsstaat. Een overheid die normen stelt, maar deze zelf niet consequent naleeft of toepast, verliest haar gezag en ondermijnt het vertrouwen waarop wetgeving en belastingheffing zijn gebaseerd.

1. Rechtszekerheid en abrupt beleid: de versobering van de youngtimerregeling
De versobering van de youngtimerregeling is illustratief voor de onbetrouwbaarheid van het fiscale beleid richting ondernemers. Ondernemers maken meerjarige investerings- en gebruiksbeslissingen op basis van bestaande wetgeving. Wanneer deze regels vervolgens onverwacht worden aangepast, met beperkte overgangsregelingen, ontstaat het beeld dat de overheid gedrag eerst faciliteert en vervolgens bestraft.

Dit is geen incident, maar een patroon. Rechtszekerheid blijkt ondergeschikt aan budgettaire en politieke opportuniteit. Daarmee wordt het fundament onder rationeel ondernemerschap uitgehold.

2. Pensioenopbouw door zelfstandigen en de samenloop van box 3 en huurmarktbeleid
Zelfstandigen worden geacht zelf zorg te dragen voor hun pensioen. Velen hebben dat op prudente wijze gedaan, onder meer door te investeren in verhuurd vastgoed, juist omdat dit historisch minder volatiel is dan financiële markten.

De overheid heeft deze vorm van pensioenopbouw echter stelselmatig uitgehold door een combinatie van:

- box 3-heffing op fictieve of onrealistische rendementen,
- vergaande huurregulering en huurbescherming,
- oplopende onderhouds-, financierings- en verduurzamingsverplichtingen.

Het resultaat is een grootschalige uitpondingsgolf. Dit is economisch voorspelbaar en beleidsmatig zelfveroorzaakt. Beleid dat zegt huurders te beschermen, vernietigt tegelijkertijd het aanbod en maakt prudente pensioenopbouw onmogelijk.

3. Box 3 en werkelijk rendement: het negeren van elementaire economische logica
De huidige box 3-systematiek pretendeert aan te sluiten bij werkelijk rendement, maar negeert een fundamenteel economisch beginsel: rendement bestaat alleen na aftrek van kosten.

In box 3 zijn noodzakelijke kosten structureel niet aftrekbaar, zoals onderhoud, beheer, financieringskosten, leegstand en andere exploitatiekosten. Hierdoor worden burgers belast op bruto-opbrengsten alsof dit netto-rendement is. Dat is economisch onzinnig en fiscaal onrechtvaardig.

Dit leidt ertoe dat zelfstandigen belasting betalen over rendementen die feitelijk niet bestaan. Dat is niet slechts een technisch mankement, maar een bewuste keuze van de wetgever om economische realiteit ondergeschikt te maken aan fiscale opbrengst. Daarmee handelt de overheid niet rationeel, maar dogmatisch.

4. Tegenstrijdige normen: risicowaarschuwingen versus fiscale dwang
De overheid waarschuwt burgers en zelfstandigen via publieke campagnes en toezichthouders tegen risicovolle beleggingen. Tegelijkertijd zijn de in box 3 veronderstelde rendementen structureel alleen haalbaar door het nemen van aanzienlijke risico's.

Dit is een fundamentele tegenstrijdigheid. Voorzichtig, prudent gedrag wordt fiscaal bestraft. Risicovoller gedrag wordt impliciet afgedwongen. De overheid zegt het ene, maar dwingt via het fiscale stelsel het andere af. Dat is normatief inconsistent en ondermijnt de geloofwaardigheid van overheidscommunicatie.

5. Het kerstarrest en de selectieve naleving van rechtsstatelijke normen
De Hoge Raad heeft geoordeeld dat de box 3-heffing in strijd kan zijn met het eigendomsrecht wanneer deze structureel hoger is dan het werkelijk behaalde rendement. Dit raakt de kern van de rechtsstaat: de overheid mag niet heffen los van economische realiteit.

Desondanks heeft de overheid ervoor gekozen om de forfaitaire aannames te verhogen en het structurele probleem van kosten negering te laten bestaan. Dit wekt de indruk dat rechtsstatelijke normen gelden voor burgers, maar onderhandelbaar zijn wanneer zij de overheid zelf beperken.

Waar burgers hard worden aangepakt bij normoverschrijding, gunt de overheid zichzelf ruime marges. Dit dubbele morele kompas is funest voor vertrouwen.

6. Schijnzelfstandigheid: de overheid als normsteller én normovertreder
In het debat over schijnzelfstandigheid wordt de nadruk gelegd op zelfstandigen en private opdrachtgevers. Wat structureel wordt verzwegen, is dat de overheid zelf een van de grootste opdrachtgevers van zelfstandigen is.

Ook bij overheden worden zelfstandigen langdurig ingezet onder omstandigheden die, bij private partijen, als schijnzelfstandigheid zouden worden aangemerkt. Het verschil is dat eventuele boetes of naheffingen bij de overheid met belastinggeld worden betaald. De overheid sanctioneert dus feitelijk zichzelf, zonder echte consequenties.

Daarmee ontstaat een schrijnend ongelijk speelveld. De overheid mag alles, de niet-overheid moet zich onderwerpen.

7. Beschermingsretoriek, zorginfarct en de tweede agenda
De handhaving op schijnzelfstandigheid wordt gepresenteerd als bescherming van “zwakkeren in de samenleving”. In de praktijk laat die handhaving het tegenovergestelde zien.

Ondanks een breed erkend zorginfarct is juist in de zorgsector streng gehandhaafd. Het gevolg is dat zorgprofessionals zich terugtrekken, capaciteit verdwijnt en de maatschappelijke schade toeneemt. Dit beleid heeft het zorginfarct vergroot in plaats van verkleind.

Dat maakt de beschermingsretoriek ongeloofwaardig. Wanneer handhaving aantoonbaar leidt tot grotere maatschappelijke schade, kan zij niet langer worden gerechtvaardigd als bescherming. Dan resteert slechts de conclusie dat het primair gaat om een fiscale exercitie, gedreven door budgettaire motieven.

Hier openbaart zich een fundamenteel probleem: er is een diepe discrepantie tussen uitgesproken intenties, feitelijke gevolgen en achterliggende financiële beweegredenen. Burgers zien dit. Het electoraat is niet dom, maar voelt zich machteloos tegenover dogmatische en autonoom genomen besluiten die niet rationeel of maatschappelijk uitlegbaar zijn.

8. Onbetrouwbaarheid als structureel probleem
Alles overziend ontstaat een consistent beeld:
 - de overheid wijzigt spelregels achteraf;
 - hanteert normen die zij zelf niet naleeft;
 - straft prudent gedrag en dwingt risicovol gedrag af;
 - legitimeert beleid met morele argumenten die door de feiten worden weersproken;
 - en schermt zichzelf af van de gevolgen van haar eigen handelen.

Dit maakt de overheid onbetrouwbaar als wetgever, contractspartner en moreel kompas. In een rechtsstaat kan dat niet zonder gevolgen blijven.

Verzoeken aan de wetgever

Ik verzoek u nadrukkelijk om:

- rechtszekerheid en overgangsrecht daadwerkelijk te borgen;
- box 3 te baseren op economisch reëel rendement, inclusief kostenaf trek;
- handhaving consequent toe te passen, ook op de overheid zelf;
- beleidsdoelen, maatschappelijke effecten en fiscale prikkels met elkaar in lijn te brengen;
- en het vertrouwen te herstellen door consistent, rationeel en uitlegbaar beleid.

Slot

Zonder betrouwbaarheid geen vertrouwen. Zonder vertrouwen geen investeringen, geen ondernemerschap en geen maatschappelijke bereidheid om verantwoordelijkheid te dragen. De huidige koers ondermijnt dat fundament.

Ik doe een dringend beroep op u om uw rol als hoeder van rechtsstatelijkheid en wetgevingskwaliteit waar te maken.

Hoogachtend,